

V konkursním řízení (podle zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.) zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu, jímž byl vyhlášen konkurs, a uložil prvnímu soudu, nevyhradiv pravomoc, by ve věci jednal a znovu rozhodl. Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekursní soud odmítl právem rekurs konkursního správce podaný do zrušujícího usnesení rekursního soudu. Měl to však odůvodniti nepřipustností rekursu a nikoliv neoprávněností konkursního správce k podání rekursu. Neboť ustanovení § 527 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož rozhodnutí druhé stolice, kterým bylo zrušeno usnesení prvního soudu a uloženo mu, by podle výsledku stran znovu rozhodl, lze napadati jen, bylo-li v něm vysloveno, že jest vyčkati právní moc, platí i v řízení konkursním, poněvadž v § 182 konk. ř. je vysloveno, že jest obdobně použiti předpisů o řízení ve věcech sporných, pokud není v konkursním řádu jinak ustanoveno. Tak uznáno bylo již za účinnosti rakouského konkursního řádu z 10. prosince 1914, čís. 337 ř. z. v rozhodnutích čís. 1397, 1544 sb. n. s. Na tom nebylo nic změněno nynějším konkursním řádem, neboť změna v § 192 odstavci (2) k. ř. jest jen v tom, že vypuštěn byl v § 176 odstavec (2) rak. k. ř. v závorce uvedený § 528 c. ř. s., což budilo pochybnosti o tom, zda pro konkursní řízení platí i § 527 c. ř. s. Z vypuštění § 528 c. ř. s. v souvislosti s § 188 konk. ř. je zřejmo, že platí obdobně všechny předpisy civilního soudního řádu o rekursech a, poněvadž konkursní řád nemá ustanovení o tom, že proti usnesení, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu a uloženo mu, by po výsledku stran znovu jednal, je rekurs přípustný i, když nebyla vyhrazena právní moc, má § 527 odstavec druhý c. ř. s. i v konkursním řízení účinnost. V konkursním řízení není ovšem stran, nýbrž jsou jen účastníci konkursu. Bylo-li tedy usnesení zrušeno proto, by byli slyšeni účastníci řízení, nahrazuje to obdobně (§ 188 k. ř.) výslech stran. Není ani zapotřebí, by to bylo nařízeno ve výroku zrušujícího usnesení, stačí, plyne-li to z odůvodnění usnesení. Jak ze zrušovacího usnesení rekursního soudu ze dne 5. března 1932 patrně, stalo se zrušení i proto, by byl zjištěn stav jmění dlužníka, což se neobejde bez výsledku účastníků, takže jde o případ § 527 druhý odstavec c. ř. s. bez výhrady právní moci zrušovacího usnesení. Nezáleží proto na tom, že rekursní soud odmítl z jiných důvodů rekurs a netřeba se proto zabývati vývody rekursu podaného do odmítacího usnesení.

Čís. 11718.

Prohlásil-li žalobce v odpůřčí žalobě, že se může žalovaný sprostiti žalobního nároku (by byl žalobce oprávněn vésti exekuci na nemovitost postoupenou odporovatelným jednáním žalovanému bez ohledu na tento převod) tím, že zaplatí žalobci peněz převyšující 20.000 Kč, byl tento

peníz rozhodným pro posouzení nejen příslušnosti, nýbrž i toho, zda náleželo rozhodovati senátu či samosoudci. Projednal-li žalobu samosoudce, jde o zmatek podle § 477 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 386/32.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně bezúčinnosti převodu polovice domu manželem žalobkyně na žalovaného, oprávnění vésti exekuci na tuto polovici domu toho pro svou vykonatelnou pohledávku 18.350 Kč s 5% úroky od 14. listopadu 1927 a útratami sporu 4202 Kč 70 h a 537 Kč 54 h a prohlásila, že se žalovaný nároku toho může sprostí tím, že jí zaplatí pohledávku 18.350 Kč s 5% úroky od 14. listopadu 1927 a útratami sporu 4202 Kč 70 h a 537 Kč 54 h. *Procesní soud* první stolice (krajský soud v Č.) uznal samosoudcem podle žaloby. *Odvolací soud* vyhověl odvolání, pokud uplatňovalo důvod zmatečnosti podle § 477 čís. 2 c. ř. s., zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc ústním jednáním ze dne 3. února 1930 a uložil soudu první stolice, by, vyčkáje pravomoci, v senátě tříčlenném dále jednal a znova rozhodl. *Důvody*: Hodnotou zažalovaného nároku podle §§ 54 a 56 j. n. jest pohledávka 18.350 Kč s 5% úroky od 14. listopadu 1927 a s útratami sporu 4202 Kč 70 h a 537 Kč 54 h. Tyto útraty sporu první stolice 4202 Kč 70 h a druhé stolice 537 Kč 54 h nejsou však příslušenstvím ve smyslu § 54 druhý odstavec j. n., nýbrž jsou samostatnými pohledávkami, které jest v souzeném případě při ocenění hodnoty předmětu sporu podle §§ 54 a 56 j. n. spoluzapočítati, takže předmět sporu má hodnotu majetkovou 23.190 Kč 25 h (viz Neumann kom. k § 54 druhý odstavec c. ř. s.). Ku projednání o rozhodování takovéto rozepře není podle § 7 písm. a) j. n. povolán samosoudce, nýbrž podle § 51 první odstavec j. n. senát. Z toho plyne, že rozhodující soud, ana byla sporná věc rozhodnuta samosoudcem, místo senátem, nebyl řádně obsazen, že tu jest zmatečnost rozsudku a řízení počínajíc ústním jednáním ze dne 3. února 1930 podle § 477 čís. 2 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekursu nelze přiznati oprávněnost. Žalobkyně prohlásila v odpůřčí žalobě, že se může žalovaný sprostí žalobního nároku, — by byla žalobkyně oprávněna vésti exekuci na nemovitost postoupenou odporovatelným prý jednáním žalovanému bez ohledu na tento převod, — tím, že zaplatí žalobkyni 18.350 Kč s 5% úroky od 14. listopadu 1927 a s útratami 4.202 Kč 70 h a 537 Kč 54 h. Tím prohlásila žalobkyně podle § 56 první věta j. n., že jest ochotna na místo předmětu, který nezáleží v penězích, přijati určitou sumu peněžitou, rovnající se mimo úroků součtu částek 18.350 Kč, 4202 Kč 70 h a 537 Kč 54 h a činící tudíž 23.090 Kč 24 h. Tato peněžitá suma (23.090 Kč) byla podle § 56 první odstavec j. n. rozhodná pro posouzení příslušnosti, a to nejen v tom směru, že náležela právní rozepře vzhledem k § 50 první odstavec j. n. před sborový soud první stolice, nýbrž i v tom směru, zda náleželo podle

§ 7 a) n. j. o ní rozhodovati senátu či samosoudci. Podle tohoto ustanovení projednává a rozhoduje samosoudce jen v případech, kde předmět sporu na penězích nebo na peněžitě hodnotě (§§ 54—60 j. n.) nečiní přes 20.000 Kč, anebo až do počátku ústního jednání se omezí na tuto nebo na nižší částku. Ježto žalobkyně neomezila podle obsahu spisů peněžitou sumu 23.090 Kč, kterou se nabídla v žalobě přijmouti na místě žádané věci, do počátku ústního jednání na částku nikoli přes 20.000 Kč nebo nižší, náleželo projednati a rozhodnouti rozepři v řízení první stolice senátu. Projednal-li a rozhodl rozepři samosoudce, trpí řízení prvního soudu jakož i rozsudek jím vydaný, jak správně vystihl odvolací soud, zmatečností podle § 477 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 11719.

V nesporném řízení není předepsána forma pro smír před soudem.

Je přípustné, by kancelářský úředník, před nímž manželé prohlásili ústně k zápisu, že se dohodli na dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože, sepsal i smír o dohodě co do rozdělení společného majetku a co do určení výživného pro manželku. Povolil-li okresní soud napotom rozvod manželství od stolu a lože, uznal, že ve smyslu § 8 dvorského dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. a § 7 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. a §§ 103 a 105 obč. zák. došlo i k soudnímu smíru mezi manžely o rozdělení majetku a o určení výživného pro manželku.

Neměla-li ona dohoda podle úmyslu stran býti jen oznámením manželů, jak se mimosoudně o majetkových poměrech dohodli, nýbrž měl-li jí býti založen manželův závazek k placení ujednaného výživného, jde o soudní smír vykonatelný podle § 1 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 398/32.)

V řízení o dobrovolný rozvod manželů J-ových byl sepsán před kancelářským úředníkem smír, jímž se manžel Tomáš J. zavázal platiti své manželce Cecilii J-ové výživné měsíčních 130 Kč. Na základě tohoto smíru navrhla Cecilie J-ová proti Tomáši J-ovi povolení exekuce k vydobytí 130 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Rekursní soud shledal stížnost odůvodněnou proto, že tu není exekučního titulu. Podle § 1 čís. 5 ex. ř. jsou exekučním titulem smíry, které o nárocích soukromoprávních byly učiněny před soudy civilními. Jde prý o smír v nesporném řízení o dobrovolném soudním rozvodu. Avšak podle protokolu ze dne 17. ledna 1928 č. j. Nc I 202/28-1 nebyl před soudem a za jeho spolupůsobení smír uzavřen, nýbrž protokol ten, sepsaný jen soudní kanceláří a soudcem nepodepsaný obsahuje jen žádost, aby manželům J-ovým byl povolen rozvod. Při tom manželé J-ovi současně jen ve smyslu § 105 obč. zák. potvrdili v žádosti, že jsou navzájem srozuměni o rozvodu i o podmínkách co do výživy, výslovně uvádějíce: »Ohledně našich soukromoprávních poměrů jsme se vyrovnali následovně:« a uvádějí: »Tomáš J. zavazuje se své manželce Cecilii J-ové platiti alimenty, a to